ఏస్ రన్నర్

ఎవరో కుర్రవాడు రన్నింగ్ రేస్ చేస్తున్నవాడిలా పేవ్‌మెంటు మీద బాణంలాగా 'రివ్వు'న పరుగెత్తి పోతున్నాడు వేగంగా.

రామచంద్రమూర్తి ఒక్క క్షణం ఆగి వెనుదిరిగి చూస్తూ నిలబడ్డాడు. అంతలోనే ఆ కుర్రవాడు కనుచూపుమేర దాటిపోయాడు.

రామచంద్రమూర్తికి నవ్వు వచ్చింది.

వేగంగా పరుగెత్తుతున్న వారెవరిని చూచినా అతడు అలాగే నిలబడిపోతాడు. బొమ్మలా చేష్టలు దక్కి నిలబడిపోయి తర్వాత నవ్వుకుంటాడు.

అతడు మళ్ళీ నడవడం ప్రారంభించాడు.

రోడ్ల పక్కన పేవ్‌మెంట్ మీద స్తంభాలకు రకరకాల సినిమా పోస్టర్లు అతికించబడి వున్నాయి. అన్నీ అందమైన అమ్మాయిల బొమ్మలు. హీరో, హీరోయిన్లు గాఢంగా కౌగలించుకొని వున్న దృశ్యాలు. ఒకళ్ళ మీద ఒకరు పడి దొర్లుతున్న దృశ్యాలు.

అతడు మరొక ఫర్లాంగు దూరం నడిస్తేకాని బస్సు స్టాపు చేరుకోలేడు. ఎంత పెందలాడి యింట్లో నుంచి బయలుదేరితేనో తప్ప బస్సు అంది ఆఫీసుకు చేరుకోవడం కష్టం...అప్పటికి సీతమ్మ ఎంతో పెందలకడనే... బాగా చీకటి ఉండగానే నిద్రలేచి పనులు ప్రారంభిస్తుంది. అవి సర్దుకొని యివి సర్దుకుని వంటకు ఉపక్రమించి ఎంత ఉరుకులు పరుగులు పెడుతూ చెమటలు కక్కుతూ పని చేసినా తొమ్మిదిగంటల లోపున వంట తయారు కాదు. నాలుగు మెతుకులు నోట వేసుకుని తాను తయారయ్యేసరికి తొమ్మిదిన్నర అవుతుంది. ఎంత వేగంగా నడిచినా బస్ స్టాప్‌కు చేరుకునేసరికి మరొక పావుగంట...ఆ తర్వాత బస్సు కోసం పడిగాపులు వుండాలి. ఎంతకూ తనెక్కవలసిన బస్సు రాదు. వచ్చిన బస్సులు ఆగకుండానే రివ్వున దూసుకు పోతుంటాయి. ఆ వేళప్పుడు అన్ని బస్సులు నల్లుల్లాగా, బల్లుల్లాగా, కిటకిటలాడుతున్న ప్రయాణీకులతో కిక్కిరిసి వుంటాయి. పోనీ ఓపిక చేసుకుని నడిచి పోదామా అంటే ఆఫీసు దగ్గరా దాపూ కాదు. అయిదు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఊరికి అవతలివైపున ఉందది.

'పోని ఆఫీసుకు దగ్గరల్లో ఏదైనా చూసుకోరాదూ?' అన్నారు చాలామంది.

కాని అక్కడి అద్దెలు తాను భరించలేడు. అక్కడ అద్దెలు చుక్కలంటుతూ వుంటాయి. తన కొచ్చే జీతంలో యిక్కడికే ఎటూ చాలక బాధపడుతున్నాడు. ఆఫీసులో కొందరు జల్సారాయళ్లు ఉన్నారు. ఖరీదైన బట్టలు ధరించి, ఖరీదైన సిగరెట్లు కాలుస్తూ, అందాల రాముళ్ళలాగా ఘుమఘుమలాడిపోతుంటారు. కొత్త కరెన్సీ నోటుల్లా పెళ పెళ లాడుతుంటారు. కాని వారి దారి వేరు. వారి సీట్లు అటువంటివి. కల్ప వృక్షాలు... కామధేనువులూ...

తన సీటు అటువంటిది కాదు. చాకిరీకి మాత్రం ఏమీ తక్కువ ఉండదు. టన్నుల కొద్దీ పేరుకుపోతుంటాయి. ఎంత చేసినా తరగని పని--ఫలితం మాత్రం నెల తిరిగేసరికి వచ్చే ఆ జీతపు రాళ్లే. అందులో బోలెడన్ని కట్లూ, కత్తిరింపులు చేతిలో పడే మొత్తం ఆనందం కలిగించదు సరికదా ఆందోళన కలిగిస్తుంది.

అతడు కోటు వేసుకుంటాడు. పాతకాలపు పాత కోటు. 'మీకేమండి కోటు తొడుక్కుంటారు దర్జాగా' అంటారు కొందరు.

వారికి తెలియదు. తన కోటు, లోపలి చొక్కాలోని ఎన్ని చిరుగులను బయటికి కనబడకుండా కప్పుతున్నదో!

ఎండ చిట చిట లాడుతున్నది. పెళ పెళ లాడుతున్నది. సూర్యుడు చిర్రుబుర్రు లాడుతున్నాడు. ఎండలో చురుకు అంత కంతకూ పెరుగుతున్నది.

రామచంద్రమూర్తి నుదుట పట్టిన చెమటను అరచేత్తో తుడుచుకుంటూ వీధి చివరకు కళ్లు చిలికించి చూశాడు. ఏదో బస్సు వస్తున్నది. దాని మీదవున్న నంబరు సరిగా కనిపించడంలేదు. అన్నట్లు ఈ మధ్య చూపు కొంచెం మందగించి నట్టున్నది. చత్వారం వస్తున్నదేమో!

చత్వారం వొచ్చే వయస్సే మరి. ఎస్సెల్సీ రిజిష్టరులో వున్న తన పుట్టిన తేది నిజమే అయితే, తన కిప్పుడు నలభై ఎనిమిది వెళ్లి రెండు నెలలయింది. ఇంకా ఏడేళ్లు సర్వీసున్నది.

బస్సు దగ్గరికి వచ్చాకకానీ నంబరు సరిగా కనిపించలేదు. అది తన బస్సు కాదు. పైగా బస్టాపు దగ్గరికి వచ్చాక స్పీడు పెంచి మరీ వేగంగా పోనిచ్చాడు డ్రైవర్. ఆ బస్సు ఎక్కవలసిన వారు కొంత దూరం దాని వెంట పరుగెత్తి ఇక ఆగదనీ నిర్ధారణ చేసుకుని ఉసూరు మంటూ తిరిగి వచ్చి మామూలుగా నిలబడ్డారు.

రామచంద్రమూర్తి ఆలోచిస్తూ నిలబడ్డాడు. తాను ఆఫీసుకు నడిచిపోతే ఎంతసేపటిలో పోగలడు? అని ఆలోచించాడు. బాగా వేగంగా నడవగలిగితే గంట, లేకపోతే యాభయి నిముషాలు పట్టవచ్చు. పరుగెత్తి పోతే? ఇప్పుడు తాను పరుగెత్త గలడా? ఒకప్పుడు పరుగెత్తాడు. రివ్వున గాలిలాగా, బాగా లాగి వొదలిన బాణం లాగా పరుగెత్తాడు. చుట్టూ చేరినవారు కరతాళ ధ్వనులు చేసి అభినందించారు. తమ జిల్లా పేరు నిలబెట్టాడని విపరీతంగా మెచ్చుకున్నారు. ఫోటోలు తీశారు. దండలు వేశారు.

తానప్పుడు రోజూ పరుగెత్తేవాడు. చీకటి ఉండగానే లేచి పరుగు ప్రారంభించేవాడు. ఎక్కడా ఆగకుండా వేగంగా పరుగెత్తేవాడు. మైళ్ళకొద్దీ దూరం అతని సన్నని కాళ్ళ క్రింద తరిగిపోయేది. ఆ కాళ్ళు ఇనుప కడ్డీలలా పొడవుగా ఉండేవి. ఆ కండరాలకు అలుపు తెలిసేది కాదు. ఇప్పుడు ఇంత కాలం తరువాత పరుగెత్త గలడా? జీవితంలో ఇంత అలసిపోయి ఇప్పుడు కేవలం పది బారల దూరం కూడా పెరుగెత్తడం అనుమానమే.

పక్కనే నిలబడివున్న వ్యక్తిని "ఏమండీ! టైమెంత అయింది?" అని అడిగాడతడు. అతడు కొంచెం విసుగుతో చేతిగడియారం వంక చూసి "నైన్‌ఫిఫ్టీ" అని సమాధానం చెప్పాడు.

నైన్‌ఫిఫ్టీ. బాప్‌రే. తాను పది గంటలకల్లా సీటులో ఉండాలి. లేకపోతే ఆ కొత్త ఆఫీసరు అగ్గిరాముడై పోతాడు. ఆయన అసలే ఫైర్ బ్రాండ్. పరమ చిరాకు మనిషి. ఎప్పుడూ అయినదానికి కానిదానికి ధుమధుమ లాడుతుంటాడు. వయసుకు చిన్నవాడే. అంత తొందరగా ఎలా ప్రమోషన్లు సంపాయించాడో ఎవరికి తెలియదు. చాలా డబ్బు ఖర్చు పెట్టాడని అంటారు. ఆయనకు తెలిసినవి రెండే విషయాలు. ఒకటి తాను పెట్టుబడి

పెట్టిన మొత్తానికి నూరురెట్లు పోగుచేసుకోవడం. రెండు క్రింది వారందరిమీదా అనవసరంగా మండిపడుతూ అయినదానికి కానిదానికి సాధిస్తూ ఆఫీసులో అద్భుతమైన క్రమశిక్షణ అమలు పరిచే గొప్ప ఆఫీసరుగా పేరు ప్రతిష్ఠలు పోగుచేసుకోవడం. ఈ రెండూ ఆయన అద్భుతంగానే చేస్తున్నాడని చెప్పుకోవాలి. తన పెట్టుబడి కోసం తాపత్రయ పడడం ఒక ఎత్తు. సబార్డినేట్సును నానా హింసలు పెట్టడం ఒక ఎత్తు. అసలా మనిషి ముఖం చూస్తేనే అదొక రకంగా ఉంటుంది. మనిషి లావుగా ఉంటాడు. మెడ అంతా కొవ్వు పట్టి ఉంటుంది. ఎవరి వంకనైనా చూడదలుచుకుంటే మెడ ఒక్కటి తిప్పి చూడలేడు. మొత్తం శరీరమే గిర్రున తిరగవలసి వుంటుంది. కుర్చీకి నిండుగా సరిపడా వుంటాడు. జుట్టు కొంచెం తెల్లబడుతూ వుంటుంది. కళ్లు ఎర్రగా చింతనిప్పుల్లా వుంటాయి. కంఠ స్వరం సరేసరి మహా భయంకరంగా చిన్న పిల్లలు జడుసుకునేట్లు ఉంటుంది.

అదిసరే ఇప్పుడు పది దాటుతున్నది కదా? ఈ బస్సు ఎప్పుడు వచ్చేట్టు? తానెలా ఎక్కేట్టు? ఎన్ని గంటలకు ఆఫీసుకు చేరుకునేట్టు? ఆఫీసరుకు ఏమి సంజాయిషి ఇచ్చుకునేట్టు?

అదుగో బస్సు. ఇంత కాలానికి దాని దర్శనమైంది. లోపల ఇటుకలు పేర్చినట్టు ప్రయాణీకులు కిటకిటాలడుతున్నారు. అయినా దిగవలసిన వారిద్దరు ముగ్గురు ఉండడంవల్ల అదృష్టంపండి ఆగింది. రామచంద్రమూర్తి కమ్మీ పట్టుకుని వదల్లేదు. దిగేవారు దిగగానే లోపలికి దూసుకుపోయాడు. బస్సెక్కడం అనే విద్యలో ఈ మాత్రపు ప్రాథమిక అనుభవమైనా లేకపోతే– ఆసూట్‌వాలాలాగా పేవ్‌మెంట్ మీదనే గంటల తరబడి నిలబడిపోక తప్పదు. సోదరా! దూసుకుపోయే వాడిదే రాజ్యం...లేకపోతే నీ సంగతి అంతే...నిలబడు. నిలబడు... గంటల తరబడి నిలబడు....నీ చుట్టూ కొందరు దూసుకుపోతుంటారు....వాళ్ళే పైకి పోతుంటారు... నీ గతి యిక నిర్గతే...'టికెట్...టికెట్' అంటూ ఇద్దరు ప్రయాణీకుల చంకల క్రింద నుంచి దూసుకు వచ్చాడు కండక్టరు అతి లాఘవంగా.

టికెట్ తీసుకుని నిలబడ్డాడు రామచంద్రమూర్తి.

వచ్చే ఫస్టు తారీఖున జీతం అందుకోగానే ముందు కళ్ళ డాక్టరు దగ్గరికి పోవాలి. బొత్తిగా చూపానడంలేదు! చదవడమైతే మరీ కష్టంగా వుంది. నాలుగు వాక్యాలు చదివితే చాలు నీళ్ళొస్తున్నాయి. తల నొప్పి పుడుతుంది.

రామచంద్రమూర్తి అలాగే నిలబడ్డాడు...అతని కళ్ళముందు యెప్పటిదో దృశ్యం కనిపించింది. తనకప్పుడు ఇరవై, యిరవై రెండేళ్లు ఉంటాయి. తన వూరికి నాలుగు మైళ్ళ దూరంలో వున్న చిన్న పట్నంలో స్కూలు చదువు. పొద్దున్నే లేచి చద్దన్నం తిని పుస్తకాల సంచీ భుజానికి తగిలించుకుని నడక ప్రారంభించేవాడు. సాయంకాలం తిరిగి వచ్చేటప్పుడు మరీ హుషారుగా వుండేది. నాలుగు మైళ్ళు పరుగెత్తుకుంటూ తిరిగి వచ్చేవాడు. తోటివారిద్దరు సాయంకాలం అయ్యేసరికి నీరసపడి తోటకూర కాడల్లా వ్రేలాడిపోతుండేవారు. తాను వారిని వొదిలి రివ్వు రివ్వున పరుగెత్తుకుపోయేవాడు. ఆ విధంగా రన్నింగ్ అలవాటయింది. స్కూల్లో పోటీలలో తానే ప్రథముడు. దాంతో ఇంకా అభిరుచి పెరిగింది. ఎక్కడికి వెళ్ళినా పరుగెత్తుతూ వెళ్ళడమే. నడవటం అరుదై పోయింది. కాళ్లు సన్నబడ్డాయి....కాళ్ళతో బలం సత్తువ పెరిగాయి. ఒళ్లు తేలికగా హాయిగా వుండేది. ఉదయమే లేచి మైళ్ళకొద్దీ పరుగెత్తి వస్తే ప్రాణానికి హాయిగా వుండేది.

బస్సు ఆగింది - రామచంద్రమూర్తి ఇద్దరు వ్యక్తులను నిర్దాక్షిణ్యంగా పక్కకు తోసి మళ్ళీ జనారణ్యాన్ని ఛేదించుకుని క్రిందికి దిగాడు. క్షణంలో బస్సు వెళ్ళిపోయింది. టైమ్ కనుక్కున్నాడు. గుండె గతుక్కుమన్నది. నుదుట పట్టిన పద్దుతున్న చెమటను రుమాలుతో తుడుచుకుంటూ వేగంగా ఆఫీసుదారి పట్టాడు. మళ్ళీ నడక...మరో అర ఫర్లాంగు దూరం.

ఎండ నియంత పరిపాలనలా భయంకరంగా వుంది. ఘోరంగా వుంది... భరించరానిదిగా వుంది.

ఆ రోజు...

అంతర్ జిల్లా ఎథ్లెటిక్స్ ముగింపు రోజు...రన్నింగ్ ఫైనల్స్....ట్రాక్ అంతా శుభ్రంగా వుంది. అభ్యర్థులు మొత్తం పద్దెనిమిది మంది - అందరూ పక్కనే పచ్చికలో ఎగురుతూ, గెంతుతూ సన్నద్ధం అవుతున్నారు. బహుమతి ప్రదానం చేయవలసిన కలెక్టరుగారు యితర ప్రముఖులతో కుర్చీలో కూర్చుని వున్నారు.

ఈ ఈవెంట్ కోసం తాను రోజూ ఉదయం సాయంకాలం ఆ గ్రౌండ్‌లోనే గంటల తరబడి పరుగెత్తాడు. ఈ సమయం కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాడు. లౌడ్ స్పీకర్‌లలో మాటలు వినిపిస్తున్నాయి. పేర్లు వినిపిస్తున్నాయి.

పద్దెనిమిదిమంది ట్రాక్ మొదట్లోకి వచ్చి నిలబడ్డారు. నేల మీదికి వంగారు. చేతులు నేలమీద అనించి సవ్వడి వినబడగానే ముందుకు రేసు గుర్రాల్లా దూసుకుపోయేందుకు సిద్ధంగా ఎక్కుపెట్టిన బాణాలవలె ఉన్నారు. కొద్ది క్షణాలు నిశ్శబ్దం...

మెత్తని ప్రేలుడు వినిపించగానే తాను ముందుకి పరుగు ప్రారంభించాడు. కళ్ళముందు ట్రాక్ తప్ప మనుషులు కనిపించలేదు. ప్రక్కనున్న పచ్చని పచ్చిక కనిపించలేదు. పైనున్న నీలాకాశం కనిపించలేదు.

గుండెకు తగిలిన పలుచని దారం తెగిన తర్వాత కొద్ది గజాల దూరం పరుగెత్తిపోయి పచ్చికలో కూలబడిపోయాడు. అంతలో తన చుట్టూ జనం మూగారు. తన చేతులు పట్టుకున్నారు. తనను కౌగలించుకున్నారు. చివరకు ఆయాసంతో వగర్చుతున్న తనను పైకెత్తి గాలిలోకి ఎగర వేశారు.

కలెక్టరు తను ట్రోఫి బహుకరిస్తున్నప్పుడు కరతాళధ్వనులతో ఆ ప్రదేశం అంతా మారుమ్రోగిపోయింది. 'ది ఫాస్టెస్ట్ రన్నర్ ఆఫ్ ది స్టేట్' అని సావవీర్‌లో ఫోటోక్రింద వ్రాశారు.

రామచంద్రమూర్తి ఆఫీసు మెట్లెక్కుతున్నాడు. ఆయాసంతో వగరుస్తున్నాడు. నుదుట, మెడమీద పడుతున్న చెమటను తుడుచుకుంటున్నాడు. ఆ ట్రోఫి యింకా తనదగ్గరే వుంది. దాన్నీ, ఇతర చిన్న చిన్న కప్పులూ వగైరా బహుమతులు దాచేందుకు తన దగ్గర అద్దాల బీరువాలు లేవు. కొన్ని అసలైన వెండికప్పులు తనకు డబ్బు అవసరం వచ్చి నప్పుడు వాటికి కాళ్ళొచ్చినట్టు వెండి దుకాణాల్లోకి వెళ్ళి చేరిపోయాయి. మరి రెండు మూడు కప్పులు లోపల ఎక్కడో ఉండాలి. ఆనాటి ట్రోఫీ మాత్రం పెద్దది ఇప్పుడూ ఇంట్లో కిటికీలో మూలగా ఉంటుంది. దుమ్ముకొట్టుకుపోయి ఉంటుంది. ఎన్నో సర్టిఫికెట్‌లు స్కూలు రోజులనుంచీ తనకు వచ్చినవి పురుగులు కొట్టి పాడై పోయాయి. ముట్టుకుంటే పొడి పొడి అయ్యేట్టున్నాయి.

స్ప్రింగుడోరు తెరుచుకుని లోపల అడుగు పెట్టేసరికి అయ్యగారు పేపరు చదువుతున్నారు. శబ్దంవిని కుర్చీ మొత్తం పక్కకు తిప్పి గడియారం వంక చూసి మొహాన గంటు పెట్టకుని పేపరు బల్లమీదపడేసి "ఊ" అన్నాడు. ముందు భయంకరంగా...ఆ తర్వాత రామచంద్రమూర్తి రిజిష్టరు అందుకోబోతూవుంటే "కాస్సేపాగండి... ఎలాగూ పన్నెండు అవుతుంది. ఈ పూటకు లీవు పెట్టేద్దురుగాని..." అన్నాడు.

తర్వాత మళ్ళీ అంతలోనే "లీవువుందా! అంతా వాడేసుకున్నారా" అని అడిగాడు.

రామచంద్రమూర్తి రిజిష్టరు మీదవున్న చేతిని వెనక్కు తీసుకుని "ఉందనే అనుకుంటానండి..." అన్నాడు.

"గూడ్... అది సరేనండి...మీరెన్నింటికి బయలుదేరుతారు ఇంటి నుంచి?"

"తొమ్మిదింటికి సార్!"

"గుడ్... తొమ్మిందిటికి బయలుదేరి పదకొండు గంటలకు ఆఫీసుకొస్తారు. అంటే ఇక్కడికి రావడానికి రెండు గంటలు పడుతుంది... అంతేనా?"

"కాదండి...బస్సులతో బాగా ఇబ్బందిగా ఉందండి... బస్సులు ఆపరు. ఎక్కించుకోరు..."

"గూడ్...కాబట్టి మనకు బస్సు సరిపడదని అర్థం...అంతేనా?"

రామచంద్రమూర్తి తలవంచుకున్నాడు.

"గూడ్... బస్సుమీద వస్తే లాభం లేదని తెలిశాక మీరు వేరే వసతి చూసుకోవాలి... అంటే మరో రవాణా సౌకర్యం...మరో మీన్స్ ఆఫ్ కన్వేయన్స్... పోని ఒక స్కూటరు కొనుక్కోగూడదూ?"

రామచంద్రమూర్తి నవ్వేందుకు ప్రయత్నించాడు. "డబ్బు కావాలి కదండి" అన్నాడు.

"గూడ్... డబ్బులేదు కాబట్టి కారు, స్కూటరు వగైరాలు వీల్లేదు... ఆగవు ఎక్కించుకోవు కాబట్టి బస్సు వీల్లేదు...మరి కొంచెం ముందుగా...ఎనిమిదింటికే యింటిదగ్గర బయలుదేరితే..."

"అప్పటికి యింట్లో వంటకాదండి."

"ఓహో...అదొకటా? కాబట్టి అదీ వీలులేదు. సరే...ముందు లీవ్ లెటరు రాయండి. ఈ లోపల నేను ఉపాయం ఆలోచిస్తాను."

రామచంద్రమూర్తి కాగితం అందుకుని ఆ పూటకు లీవ్ వ్రాసి యిచ్చాడు. అది రాస్తున్నంతసేపు ఆఫీసరు అతనివంక తమాషాగా అలవోకగా హేలనగా చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

ఆ తర్వాత దాన్ని అందుకుని అవతలపెట్టి "ఆ? ఉపాయం తట్టింది... అది బెస్టు..." అన్నాడు.

రామచంద్రమూర్తి తలెత్తి అతని మొహంలోకి చూశాడు. అతడు నవ్వుతున్నాడు.

"చెప్పండి సార్..." అన్నాడతను.

"అవును...యిది బెస్టు...మీరు తొమ్మిదింటికే ఇంటిదగ్గర బయలుదేరవచ్చు. పదింటికల్లా ఆఫీసు చేరుకోవచ్చు. పైగా వొంటికి ఎంతో మంచిది. ఆరోగ్యం బాగుంటుంది. ఎంతో మంచి ఎక్సర్‌సైజ్."

"చెప్పండి సార్!"

"తొమ్మిదింటికి ఇంట్లోనుంచి బయటికి రండి... వెంటనే పరుగు ప్రారంభించండి. స్పీడుగా పరుగెత్తండి. ఎక్కడా ఆగకండి... అరగంటలో ఆఫీసులో ఉంటారు. ఏమంటారు?"

ఈ మాటలని అతడు నవ్వడం ప్రారంభించాడు. తన మాటలకు తానే బల్లమీద పడి పడి నవ్వాడు. నవ్వి నవ్వి ముఖం ఎర్రబడింది. కళ్ళవెంట నీళ్ళు తిరిగాయి.

రామచంద్రమూర్తి మొహం జేవురించింది. వ్రేళ్ళు వొణికాయి...కోపంతో మనిషి నిలువెల్లా ఊగిపోయాడు.

కొంచెంగా కంపిస్తున్న కంఠంతో ప్రారంభించాడు. "మీ ధోరణి ఏమీ బాగా లేదండి...పరమ వెకిలిగా వుంది. మీ హోదాకు తగినట్టు లేదు. నేను మీకంటే వయసులోనూ అనుభవంలోనూ పెద్దవాణ్ణి, మీరు అలా మాట్లాడకూడదు. అలా మాట్లాడకూడదని తెలుసుకునేపాటి సంస్కారం మీ చదువైనా మీకు యివ్వలేదూ, అయామ్ సారి...రియల్లీ సారీ...ఈ వయసులో మీలాటి మనిషిని కలుసుకోవడం, మీకింద పనిచేయడం నా దౌర్భాగ్యమనుకుంటాను. వ్యంగ్యం హాస్యం ఇవేననీ, ఇలాగే ఉంటాయనీ మీరనుకుంటే అది తప్పు. ఎక్కడో ఎప్పుడో మీ జోక్ మిమ్మల్ని దెబ్బతీస్తుంది. మీ సెన్సాఫ్ హ్యూమర్ ఎప్పుడో మిమ్మల్ని దెబ్బ తీస్తుంది."

ఈ మాటలని వెనుదిరిగి వెళుతూ ఆగి అతనివంక చూస్తూ మళ్ళీ "అన్నట్టు మీకు తెలియదేమో. పరుగెత్తమని నాకు సలహా యిచ్చారు. ఐవజ్ ఎ ఫేమస్ రన్నర్ వన్స్. మీకు తెలియకపోతే నన్ను గురించి మరెవరినైనా స్పోర్ట్స్ తెలిసిన వారిని వాకబు చేయండి...చెబుతారు...వస్తాను" అని స్ప్రింగ్ డోరు మూసి యివతలికి వచ్చాడు.

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

ఆ సాయంకాలం ఆఫీసునుంచి బయటపడి రామచంద్రమూర్తి నుదురు చేత్తో రుద్దుకున్నాడు.

వాతావరణం చల్లబడింది. చల్లనిగాలి వీస్తున్నది. అతడు బస్సు కోసం ఆగలేదు. వేగంగా నడవడం ప్రారంభించాడు.

ఈ ప్రాంతంలో పెద్ద ఆవరణ వుంది. ప్రభుత్వ స్థలం. అక్కడ రోజూ కొందరు యువకులు రన్నింగ్ ప్రాక్టీస్ చేస్తూ ఉంటారు.

అక్కడే నిలబడిపోయాడు కొద్ది నిముషాలు...

తర్వాత మళ్ళీ నడక ప్రారంభించాడు. అతడిప్పుడు బొత్తిగా జన సంచారంలేని వీధుల వెంట నడుస్తున్నాడు. అతనికి పరుగెత్తాలని సరదా పుట్టింది. ప్యాంట్ కొంచెం పైకి మడిచాడు. కోటు చేతులు పైకి మడిచాడు.

"రన్...రన్..." అనుకున్నాడు. వేగంగా పరుగెత్తాడు.

అలా తమ వీధికి చేరుకునేవరకూ పరుగెత్తుతూనే వున్నాడు. మధ్యలో సెంటర్లలోను జనం ఎదురైతేనూ తప్ప ఆగలేదు.

ఆయాసంతో వగర్చుతూ యింటికి వచ్చిపడ్డాడు. మంచంమీద కూలబడి పోయాడు. సీతమ్మ ఆదుర్దాగా "ఏమిటండి...అంతగా ఆయాసపడిపోతున్నారేమిటి?" అంటూ వచ్చింది.

ఆయాసంలోనే "ఏమీ లేదు...మంచినీళ్ళు...వద్దు...కాఫీ" అన్నాడు. ఆమె లోపలికి వెళ్ళింది. అతడు కాళ్లుచాపి మంచంలో వెల్లకిలా పడుకున్నాడు.

అయిదు నిమిషాల తర్వాత ఆమె వచ్చి చూసి అదిరిపడింది. భర్త వాలకం ఆమెకు అర్థం కాలేదు. భయంతో పరుగెత్తుకువెళ్ళి దగ్గర్లోనే ఉన్న డాక్టరును పిలుచుకొచ్చింది. ఆయన పరీక్షచేసి "కంగారేమీ లేదు...చిన్న పెరాలిసిస్ స్ట్రోక్...అదే పక్షవాతం... కుడికాలూ చెయ్యీ పడిపోయాయి....విశ్రాంతిగా పడుకోనివ్వండి... నేను మళ్లీ వచ్చి చూస్తాను. ప్రాణభయం ఏమీలేదు. తొందరలో కాలూ చెయ్యీ మామూలుగానే వస్తాయి" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

రామచంద్రమూర్తి కళ్ళలో నీళ్ళు ఉబికివచ్చి బుగ్గల మీదుగా కిందికి జారుతున్నాయి. అతని కళ్ళలో ఒకటే దృశ్యం... ఆనాటి దృశ్యం...ఎత్తయిన ట్రోఫీ...గుండెల్లో ధ్వనులు...

"రన్...రన్ రామూ...రన్"

"ది ఫాస్టెస్ట్ రన్నర్ ఆఫ్ ది స్టేట్"

"రన్... రన్... రన్... మైడియర్ బాయ్... రన్..."

◆ ◆ ◆